

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10
0 .mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

Et Fornøjetigt Ægteskabs
Sydesalighed,
Eftertænkt af en Skionson
Mand og udført i følgende
Nye Vilse, som begyndes
saaledes: Lösosalige Timer
og Dag, ~~Da~~ hvilken vi
Freunde blev bet. etc.

[Troudly.] Trykt
Aar 1771.

V box 31:909

Et
Fornøveligt Ægteskabs
Løksalighed,

Eftertænkt

af en

Skionsom Mand

og

udført i følgende

nye Viise;

Som begyndes saaledes:

Løksalige Tiimer og Dag,
Paa hvilken vi Evende
blev Gæt! &c.

Kand synges med den Melodie:

Ach! gid Melicerta var min!

[Thiem] Trykt Har 1771.

V. box 31:909

I.

Lyksalige Tiimer og Dag,
Paa hvilken vi Evende blev
Gæt!

Da alting faldt ud til Behag:
Ald Modgang og Sorg blev for-
giæt!

Livsfulig og yndige Bruud!
Lilsendt mig fra Kierlighed's
GUD;

Jeg hviler nu glad i din Arm,
Dg derved fordriver min Harm.

2.

Du mindes vel selv, hvad vi, Toe
I forrige Dage udstoed:

Hvor

Hvor Mennesker prøved vor Troe,
Og vilde betage aldt Moed,
At hindre det Kiærligste Baand,
Selv knyttet af Himmelen's
Haand;
Men Ondskab og Avind for-
svandt,
Da Kiærlighed Sejeren vandt.

3.
Guds Willie maatte dog ssee,
Hans Raad uforanderlig er;
Fornuften ej strax kand indsee.
Guds Bese og Tænker i sær:
Det Mennesker tænker til Spot,
GUD ofte omdender til Godt:
Almagten ej hindres af Konst,
At Ondskab mod den er omsonst.

4.
Saa blev da det Kiærligheds
Bærk,
Den søde Foreening fuldendt,
Der

Der ligesom Døden er stærk,
En Lue af Hæren antændt:
O! Hand, som er Kiærligheds
Aand,
Befæste end meere det Baand,
At Hjerterne stædse nu maae
Forbundne i Kiærlighed staae!

5.
Udvalgte Veninde! jeg veed,
At Himlen har hørbort mit
Raab,
Din Gudsfrøgt og Oprigtighed
Mig giver fuldkomneste Haab:
Dine Egenskaber og Dyd,
Som er Sindets Glæde og Fryd,
Mig lover et lykkelig Liv,
Ach Himmel! Ach Hærrer! det
giv.

6.
Har Rosen behagelig Lugt,
(Saa lyder dit Ravn i vort
Spraaq)
Da

Da vantes og sødeste Frugt,
Som Druen med lifligste Smag;
Bliv Huuset en Stytte saa fast,
En Medhielp mod Byrde og Last;
Da bæres tilfælles, og dog
Er Egtteskab lætteste Nag.

7.

Min høieste Skat her paa Jord,
En Ære og Ziir for dit Kion!
Hvor finder jeg saadanne Ord,
Som passer en Dydig og Skion?
Hvad har mig dog Loffen tildeelt?
Du er jo mit aldt og mit heelt:
I Dmgang mit Dye en Løst,
I Modgang mit Hierte en
Trost.

8.

Du ejer det muntreste Sind,
Den bæste og ædelste Siæl,
Som altid paa Dyd lagde Bind,
Dg aldrig var Lasterne's Træl;
Dit

Dit Bæsen indtagende er,
Opvækker Forundring hos hvær!
Du er, fort at sige det alt:
En Engel i synlig Gestalt.

9.

Naturen har heller ej spart
Af Gaver at deele dig til,
Hvad dejligt er, yndigt og rart,
Som nogen selv ønske sig vil:
I Dynene Stjernernes Glands,
Som henrøffer Elskendes Sands;
I Skabningen sees en Pragt,
Forleent dig ved Skaberens
Magt.

10.

Men størst er din Fromhed og Dyd,
Som Siælen ret adelig gjør,
Som er den til dejligste Pryd,
Dg høieste Ære tilføer;
Er Verdens forfængelig Guld
Vel andet end Afke og Muld?
Men

